

Folkethinget ſtaaer faſt, vil dets Willie ogſaa kunne blive gjennemført.

Chr. Jenſen: Efter den høitærede Juſtitsminifterſ Udtaleſer er det jo tilſyneladende et Princip, han vil gjøre gjældende, at ingen Præſt maa være Soldat. Dette holder imidlertid ikke ganſke Stik, da vi jo ikke have noget Forbud imod, at en Mand bliver ordineret, førend han har udtjent de 4 Aar i Linien. Det vil jo meget godt kunne ſkee, og naar vi først have ſaaet dette Princip brudt — og vi kunne jo ikke vente Andet, da det er ſtridende imod det Frihedsprincip, ſom gaaer gennem Thinget og gennem hele Landet — ſeer jeg ikke, hvorfor vi ſkulde ſtille ſaadanne Regler op. At dømme efter Forhandlingerne her iſſor, tror jeg nok, at Folkethinget dengang gif ſaa yderlig i Indrømmelſer, at det viſnok meget vanſkelig vil gaae ſaa yderlig iaar. Det forekommer mig derfor, at det vilde være rimeligt at vedtage det lille Underændringsforſlag, jeg har tilladt mig at ſtille, og ſom jeg fremdeles ſkal anbefale. Kunne vi ikke naae dette Maal — om juſt ikke i den Form, hvori Ordene her foreligge, ſaa dog i Principet — frygter jeg meget for, at vi ikke ſaae Loven ud, og dette ſkulde jeg meget beklage. Jeg har derfor tilladt mig at ſtille det lille Forſlag for at fremme Sagen.

Kjør: Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg blev ikke lidet forundret, dengang jeg hørte — hvis jeg ikke herte meget ſeilt — at den høitærede Juſtitsminiſter for ſit Bedkommende gjorde det til et Cabinetsſpørgſmaal, om Loven kom ud iaar eller ei, eller om den overhovedet blev vedtagen, medens han paa den anden Side holdt os for Die det Forvindende og lidet Betydende, der fra Principets Side vilde være for os ved at vedtage hans Forſlag, idet han meget ſtærkt ſtod paa, at Principet for os var reddet ved hans Forſlag. Det er dog beſynderligt paa den ene Side at ſige: I ſaae Ederſ Willie, og ſaae Principet ſat igjennem, men Landsthinget og jeg perſonlig ſætte ſaa megen Priis paa det, der her foreligger, at

jeg ikke vil blive i Regjeringen, hvis jeg ikke ſaaer det ſat igjennem. Det er ialtfald min Tanke, og jeg haaber, at der vil være en Deel flere, der ere af ſamme Mening, at vi, ligeſaa vel ſom den høitærede Juſtitsminiſter, ville ſætte Priis paa, at Principet bliver gjennemført og ville holde derpaa i den fulde Overbeviſning om, at det vil lykkes at ſaae det ſat igjennem, ſelv om det ſkulde ſkee med Tabet af den høitærede Juſtitsminiſter. Jeg ſkal tillade mig at tilſøie, at det ikke ſkal ſaae mig meget, om vi ikke naae at ſaae denne Lov ud iaar, ihvorvel jeg erkjender, at for at det hele Maſſineri i Krigsbeſtyrelſen kan gaae, er det nødvendigt at have en Børnepligtslov; men det har dog viiſt ſig, at det har kunnet gaae iaar uden Børnepligtsloven, og jeg haaber derfor, at det ogſaa vil kunne gaae et Aar endnu. Da jeg hører, at den høitærede Miniſter, ſaa vel ſom flere Medlemmer i Landsthinget, ſærligt holde paa dette Punkt for Menighedsmedlemmernes Skyld i Folkekirken, — ſaaledes tror jeg, at den høitærede Miniſter udtalte ſig ſidſt — vil jeg hertil bemærke, at da der næſte Aar ſkal være nye Valg til Folkethinget, kunde det være onſkeligt ved den Leilighed at ſaae at ſee, om Menighedsmedlemmerne i dette Punkt havde den ſamme Anſkuelse ſom den høitærede Miniſter og Eigefinde. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet; men er det Tilfældet, ſkal jeg gjerne høre mig derfor, naar den Tid kommer. Jeg har imidlertid den fuldſtændige Overbeviſning, at Menighedsmedlemmerne i Folkekirken rundt om i Landet ville gjøre den Mening, der næres af den høitærede Miniſter og de Herrer, ſom have den ſamme Anſkuelse ſom han, til Glæmme i ſaa Henſeende, thi jeg er viſ paa, at Menighedsmedlemmerne meget ſtærkt ville ſtaaе paa, at Præſterne ſkulde aſtjene deres Børnepligt ligeſaa fuldt ſom andre Borgere i Samfundet. Alſaa ſkal jeg af diſſe Grunde tillade mig at anbefale det af endeel ærede Medlemmer ſtillede Forſlag, hvad jeg iøvrigt haaber, at jeg ikke har Behov, efterſom jeg nærer det Haab, at de, ſom i denne Sag have den ſamme Anſkuelse ſom jeg, ville gjøre den gjældende idag; jeg an-